

ДУШАНБЕ, 22.05.2020 /НИАТ «Ховар»/. Шубҳае нест, ки имрӯзҳо бухрони коронавирус тамоми ҷаҳонро фаро гирифта, ба мушкили рақами яки инсоният (бале, инсоният, ҷунки ин вирус ба ҳайвоноти наботот қор надорад) табдил ёфтааст. Офату зиёнҳои ин душмани ноаёни башарият ҷунон васеъ ва густурдаанд, ки таърих мислашро ёд надорад. Аммо холо қасе ба фикри ҳисобу китоби зиёнҳо нест. Ҳамагон, ҷиҳуқуматҳо ва ҷи мардум дар саросари олам аз тамоми иқтидору донишу технология истифода мебаранд, то коронавируси манхусро аз байн баранд ва ё ақаллан таъсири онро барои худ ва дигарон қамтар созанд. Барои ақсари роҳатталабон ва сармоядорон дигар рифоҳу майшат, зиндагии афсонавӣ, қасру қушқҳои боҳашамат ва мошини қиштиву ҳавопаймоҳои қаронқимат орзу нест, орзу ин аст, ки як рӯз бештар дар ин дунё зиндагӣ қунанд ва ё ҳаётеро наҷот диҳанд.

Дар ҷунин шароити душвор ва ҳассос, ки гӯё қанғи қаҳонӣ оғоз шудаду тамоми давлатҳо дар як санғар (на муқобили ҳам) барои наҷоти инсонҳо қарор гирифтаанд, муҳимтарин қилоҳ ва аслитарин омили қирӯзӣ ин иттиҳоду ҳамбастагӣ, дастғии якдигар, дилбардорӣ ва тақвияти равонӣ, умед ба оянда ва рӯҳияи болову иродаи қавӣ мебошад. Ҳатто роҳбарони бузургтарин қудратҳои қаҳон ҳам эътироф меқунанд, ки дар ин набарди набаробари инсон бо душмани ноаёни коронавирус на артишҳои бузургу қилоҳҳои пешрафта ва на технологияи муосиру иқтисодҳои оламғир, балки масъулиятшиносии ҳар фарди қомеа шартӣ асосӣ аст.

Ҷунонқи таҷрибаи панҷмоҳи тохтутози вируси қорона дар саросари олам нишон дод, қишварҳое, ки дар онҳо оғоҳи бештар, масъулиятшиносии болотар (фардӣ ва қамъӣ), ҳифзи ваҳдату якпорчагӣ байни давлату миллат ва амалқарди якҷояи ҳуқуматҳову мардумон вуҷуд дошт, тавонистанд ин бухронро аллақай пушти сар гузоранд ва тадриқан ба ҳаёти оддии қаблазқоронай барғарданд. Ва ин бояд таҷрибаи арзишманде бошад барои тамоми қишварҳо.

Тоҷикистони азизи мо ҳам ба ҳайси узве аз ин ҳонаводаи бузурги қаҳонӣ ин рӯзҳои саҳтро таҷриба меқунанд ва дар ҳоли мубориза бо вируси КОВИД-19 аст. Мубталошавии азизонамон ба ин вирус ва аз даст рафтани иддае аз онҳо қоро қигархун месозад. Вале ин талафот набояд қоро дилшиқаставу рӯҳафтода созад, балки иродаи қоро барои сарқӯби душман ва расидан ба қирӯзӣ қавитар созад (ва ин аввалину муассиртарин омили қалаба дар ҳар набард аст).

Албатта, санғардорони қабҳаи аввал дар ин набард духтурон ва умуман қормандони

соҳаи тандурустии мо ҳастанд, ки имрӯзо қаҳрамонона ва ғидоқорана ин масъулияти касбӣ ва миллии ҳудро анҷом медиҳанд. Вале гирифтани пеши роҳи ин вабо ба талоши ҳамагон бастагӣ дорад. Масъулияти ҳар як сокини ин марзу бум, агар аз як тараф, ҳифзи гигиенаи шахсӣ ва тавсияҳои тиббӣ бошад, аз тарафи дигар, саҳмгузори дар мудирӣ ва ё худ зери идора ва контрол даровардани бухрон аст.

Мутахассисон исбот кардаанд, ки дар шароити пахншавии коронавирус, ҳифзи суботи фикири равоии ҷомеа, пешгирӣ аз воҳимаҳои беасос, роҳ надодан ба бадгумонӣ беэътимодӣ нисбат ба тавоноӣ ва садокати масъулони соҳа, дар маҷмӯъ мусоидат ба оромиши ҷомеа аз заруратҳои аввалиндараҷа ба шумор мераванд. Зеро ин омилҳое, ки зикр кардем, ҳар кадом дар алоҳидагӣ метавонанд захираҳои ғайриқонуниро ба қушандатар аз коронавирус бошанд.

Вакте аз дидгоҳи масъулиятшиносии фардӣ ба амалкарди ҳамаҷагон дар дохили ҳолат назар мекуни, метавон онҳоро ба се гурӯҳ (шарти) ҷудо намуд:

Гурӯҳи якум: соҳибдорон, сармоядорон ва соҳибони ширкату корхонаҳо ҳастанд, ки аз ҳисоби худ ба духтурон лавозимоти тиббӣ ва ҳуҷраҳои ғарм мебаранд (чунки духтурон аксаран дар беморхонаҳо ва имкони ба ҳона рафтани надоранд) ва ё ба мардуми ниёзманд, ки аз сабаби маҳдудиятҳои касбу кор даромадашонро аз даст додаанд, маводи ҳуҷраҳои ва набои дасткаш тухфа мекунад;

Гурӯҳи дуюм: афроди соҳибхотирони ҷомеа, соҳибдорони соҳаҳои гуногун, пирони рӯзгориди, олимону зиёӣ, шоирону нависандагон, рӯзноманигорон ва фаъолони маданият ҳастанд, ки бо гуфтаҳои навиштаҳои сурудаҳои худ ба мардум рӯҳия медиҳанд, онҳоро ба риояи тадбирҳои лозима, ҳифзи субот ва умуман дар сатҳи баланд нигоҳ доштани рӯҳияи иҷтимоӣ таъмин менамоянд. Онҳо бо ғайриқонуниҳои гулдастаҳои ва паёмҳои шодбошу табрикӣ ба духтурон ва таъминоти дастаҷамъонаи виртуалӣ, ба ин сангардорони ҷаҳаи мубориза бо коронавирус дилбардорӣ ва рӯҳбаландӣ медиҳанд. Яъне ҳар шахси ватандӯст ва покивичдон дар чунин рӯзҳои кӯшиш мекунад, то саҳме аз худ дар раванди мубориза бо коронавирус “ба даме, ё кадаме, ё каламе, ё дираме” гузорад ва дарде аз дардҳои дардмандонро кам кунад.

Аммо дар ин миён, гурӯҳи сеюм – иддае аз ҳамаҷагон (бештар дар ҳолат аз Тоҷикистон) ҳастанд, ки гӯё мусибати ба сари миллат ва кишвар омада барояшон мӯйи хурсандӣ ва ҷашну шодист. Онҳо асосан ғумоштаҳои Ҳизби мамнӯъ ва террористию экстремисти

нахзати исломӣ ва дигар муҳолифони давлату миллати тоҷик ҳастанд, ки масъулияти инсонӣ ва миллии худро қайҳо ба дасти фаромӯшӣ супурда, бо ҳар роҳу воситаи барояшон мумкин ва дастрас саъй мекунанд, ки ҳатто аз ин мусибат ҳам барои манфиатҳои сиёсии худ истифода намоянд.

Дар матлабҳои омоданамудаи онҳо роҷеъ ба вазъии имрӯзаи кишвар, ки ба шакли навишторӣ ва ё паёмҳои савтию тасвирий дар шабакаҳои иҷтимоӣ ва баъзе сомонҳои гаразварзи ҳамсӯ бо онҳо нашр мешаванд, ягон эҳсоси ғамшарикӣ ва ҳамдардӣ ҳатто нисбати наздикони худ дар Тоҷикистон дида намешавад. Тамоми навиштаҳояшон аз рӯи як ҳатти сюжет пеш мераванд (албатта, ҷои таъҷуб ҳам нест, чунки аз як манбаъ идора мешаванд ва ба як ҳадаф нигаронида шудаанд). Чунин ба назар мерасад, ки ҳар рӯз бесаброна мунтазиранд, то хабарҳои нав дар бораи мубталошавӣ ва ҷон бохтани теъдоди бештари ҳамватанонро шунавандусипас иддаҳои бепояи худро боз такрор намоянд: “ҳукумат вазъиятро дуруст дарк намекунад”, “ҳукумат фалон оморо пинҳон мекунад”, “ҳукумат хизматрасонии тиббиро хуб ба роҳ намондааст”, “коронавирус дар Тоҷикистон ғоча меорад”, “тибқи пешбини фалон созон, фалон микдор одамон мемиранд...” ва ғайраву хоказо.

Ҳеҷ кишваре дар ҷаҳони имрӯза бе муҳолиф нест. Аммо муҳолифат ҳам фарҳанге ва одобе дорад. Имрӯзҳо вақте сомонҳои интернетии муҳолифони кишварҳои гуногунро баррасӣ мекунем, мебинем, ки дар онҳо дар давраи бӯҳрони коронавирӣ тақрибан садҳои муҳолифат бокӣ намондааст. Ҳатто сарсаҳттарин муҳолифин дар тундравтарин сомон ва расонаҳои худ манфиатҷӯии сиёсиро як тараф монда, роҷеъ ба роҳҳои пешгирии коронавирӣ ва ҷӣ гуна эмин доштани худ бамардумашон маълумоти зарурӣ медиҳанд. Русҳои муҳолифи ҳукумати Русия аз саросари дунё бо ирсоли паёмҳои наشري охири ёфтаҳои илми тибб, ба ҳамватанони худ барои кам кардани ҳатари коронавирӣ маълумот ва тавсияҳо медиҳанд. Радиою телевизионҳо ва соири расонаҳои муҳолифони турку эронӣ афғону араб имрӯзҳо гӯё барасонаҳои давлатии он кишварҳо таъдил ёфтаанд: аксари барномаҳояшон дар бораи роҳҳои пешгирӣ аз коронавирӣ ва риояи тавсияҳои тиббӣ аст. Ин расонаҳо, ки дар гузашта доим ҳукуматҳои кишварҳои худро танқид мекарданд, имрӯзҳо баръакс, ба мардум тавсия медиҳанд, ки бо ҳукумат (ҳамаи ҳукумате, ки муҳолифаш ҳастанд) ҳамкорӣ намоянд ва тавсияҳои ҳукуматро иҷро кунанд, чунки ин ягона роҳи пирӯз шудан бар коронавирӣ аст.

Онҳо барои дилсард кардани мардум аз ҳукумат ва коштани тухми нобоварӣ дар дили мардум нисбат ба амалкарди ҳукумат дар мубориза бо коронавирӣ талош намекунанд, чун медонанд, ки ин, на танҳо бар зарари ҳукумат, балки бар зарари худ мардум низ ҳаст.

Аммо чанд фард ва гурӯҳи беаслу насаб ва дунмоя аз зумраи хамватанони мо, ки худро дар кишварҳои аврупоӣ ба хоҳири ёфтани сарпанӯх ва корти муҳочират “муҳолифони Ҳукумати Тоҷикистон” муаррифӣ кардаанд, бе доштани камтарин оғӯҳ аз “маданияти муҳолифат” ва дур аз ойину одобу фарҳанги муҳолифати сиёсӣ, дар чунин рӯзҳои саҳту душвор, ки иттиҳоди миллӣ ва ваҳдат миёни мардум ва ҳукумат ҳеле ва ҳеле зарур ва ҳаётӣ, шабу рӯз ба ихтилофангезӣ, дурӯғпароканӣ ва дилсард кардани мардум аз иқдомҳои ҳукумат дар мубориза бо коронавирус машғуланд.

Онҳо “муҳолифони сиёсии ҳукумати мо” нестанд. Онҳо муҳолифон ва ҳатто душманони миллати мо ва давлати моянд. Барои онҳо мафҳумҳои “пайдории давлат”, “арзишҳои миллӣ” “муҳаббат ба Ватан” ва амсоли он маънои худро гум кардаанд. Аз навиштаҳои бораъло фаҳмидан мумкин аст, ки натаҳҳо барои пешгирии паҳншавии коронавирус дар Тоҷикистон коре намекунанд, балки бисёр меҳонанд (ва дили торикашон гум мезанад), ки тоҷикон бештар ба ин вирус мубтало шаванду боз ҳам бештар бимиранд, то онҳо имкон пайдо кунанду ба чор тараф чор зананд, ки “ана, дидед? Ҳукумат натавонист” (аксарият ба ёд доранд, ки вақте омили қурбонии коронавирус дар Тоҷикистон аз дигар кишварҳои Осиёи Миёна гузашт, сомонҳои гаразварзи ба ном муҳолифин чӣ шӯру валвалае доштанд).

Оё дидаед, ки муаллифони ин гуна мақолаҳо ва гардонандагони ин гуна сомонҳо, ки дар Аврупо қарор доранд, мақолае дар бораи таҳқиқоти донишмандони он қитъа роҷеъ ба роҳҳои пешгирии коронавирус нашр карда бошанд?

Оё дидаед, ки бо ягон табиби аврупоӣ (ки пеш аз мо ва беш аз мо бо коронавирус дасту панҷа нарма кардаанд) мусоҳиба анҷом дода, барои табии тоҷик ақаллан назаре, идеяе ва ё андешаи нава ироа карда бошанд?

Оё дидаед, ки аз таҷрибаи мардуми Аврупо дар ҳифзи ваҳдату ягонагӣ дар давраи бӯҳрони коронавирус, роҳи дастурҳои ҳоси ҳукуматҳои нава ва иҷрои тавсияҳои тиббӣ маваде омода ва барои ҳонандаи тоҷик пешкаш карда бошанд?

Оё дидаед, ки аз ҷонфидоӣҳо ва қорнамоӣҳои духтурони тоҷик дар кишварҳои аврупоӣ маваде омода карда бошанд ва ё ба онҳо минбар дода бошанд, то бо ҳамтоӣҳои худ дар Тоҷикистон суҳбат кунанду аз таҷрибаҳои худ бигӯянд?

Оё дидаед, ки ба мисли созмонҳо ва расонаҳои дигар кишварҳо дар Аврупо (ки аксаран муҳолифин ҳастанд), бо ҷалби ҳамватанони мо дар он кишварҳо — соҳибкорон ва ё ниҳодҳои хайриявӣ, ки шумораашон кам ҳама нест, иқдومه барои ҷамъоварии маводи тиббӣ барои духтурони тоҷик ва ё ақаллан кумаки башардӯстона баниёзмандон дар ин шароити душвор (хатто ба ҳешутабори худ) карда бошанд?

Албатта, не! Надидед ва нахоҳед дид. Ва ин ҷои таъҷуб ҳама надорад. Зеро ин гуна корҳо аз қасе ё гурӯҳе меояд, ки бо вучуди муҳолиф буданаш, соҳиби шуури миллӣ, дарки сиёсӣ ва умуман қаромати инсонист, на гурӯҳе, ки террористиву экстремистӣ буданаш ҷун рӯз равшан аст ва боз иддае аз раҳгумзадагону фиребхӯрдагон, ки ба хоҳири корти панохандагӣ ёфтанд, ҷанг ба домони як ҷизби террористӣ задаанд.

Навиштаҳоиашон, мусоҳибаҳоиашон, таҳлилҳоиашон, “паём”-ҳоиашон ва хатто тасаллиятҳоиашон ҳама як атрофи як мазмун меҷарҳанд: “ғочеа дар пеш аст, марғу мир ҳисобу китоб надорад, дахҳо ҳазор қурбон хоҳад шуд, ҳукумат ба фикри мардум нест, аз дасташ қоре намеояд...”

Ҳадафи ҳамаи ин таблиғоташон як аст: воҳимапаҳнкунӣ, тарсу ваҳшат, эҷоди ғазои ноумедӣ ба оянда, танқиди пайдарҳамаи ҳукумат ва дилсард қардани мардум аз мубориза бо қоронавирус (ҷун ҳукумат роҳбарии ин муборизаро ба дӯш дорад, нотагон нишон додани он ба хоҳири эҷоди ғазои беэътиомдӣ ба роҳ монда мешавад) ва умуман мусоидат ба беморӣ ва марғу мири бештар дар кишвар аст (хатман медонед, ки яъсу ноумедӣ имунитети қардӣ ва иҷтимоиро поин оварда, заминаи мубталошавӣ ба қоронавирусо қароҳам месозад).

Шояд қурсед, ки аз ағзони талафот дар Тоҷикистон онҳо ҷӣ манфиат мебинанд? Манфиати онҳо дар ин қор (аз диди ҳудашон) нишон додани нотагонии давлат дар мудирияти бухрон ва ба шӯр овардани қочеа барои расидан ба орзуҳои ҳаёлиашон аст. Барои ин ағар нисфи мардум ҳама қурбони қоронавирус ва ё ҳар балои дигар шаванд, қарвое надоранд. Муҳим барояшон ин, ки ваъз ошуфта қардад ва ғазо тираву тор шавад, то онҳо мисли қӯршабпарак дар ин ғазои тира ба қарвоз оянду қавлон зананд. Барои роҳ қустан ба сӯи қунин ҳадафи торику номаълуму дастнорас ва илова бар он, барои ҳисоботдихӣ ба онҳое, ки барои ин қор пул медаханд, дигар ҷӣ қор ҳама қарда меагонанд, қуз игвогарӣ, дурӯғпароканӣ ва қоштани тухми яъсу ноумедӣ? Воқеан, аз қалби сиёҳ ва фикри бемор ҷӣ берун меояд? Албатта, андешаи бемор. Зеро “Аз қўза бурун таровад он ҷӣ, ки дар ўст”.

Аммо хикмати дигаре ҳам хаст, ки мегӯяд “адӯ шавад сабаби хайр, агар Худо хоҳад”. Бухрони корона бо тамоми офату зарархояш, парда аз чехраи воқеии ин “муддаиёни дину миллат” бардошт ва нишон дод, ки онҳо киянду чӣ хадаф доранд. Ва ҳар рӯзе, ки мегузарад, мардум онҳоро бештар мешиносанду ба пӯчиҳои шиорхояшон бештар пай мебаранд. Дакикан мисли ДОИШ-у толибону даххо гурӯҳҳои террористӣ, ки фикр мекарданд бо баланд бардоштани парчами исломӣ ва сар додани нидои “Аллоху Акбар!”, метавонанд чехраи воқеии ҳудро, ки ҳамоно як чехраи котил, дахшатафкан, террорист, ифротгаро ва муқобили тамоми динҳоро мазҳабҳоро фарҳангхост, бипӯшонанд. Аммо замони чехрапӯшонӣ дар пушти шиорҳои ба зохир зебо, аммо авомфиребона аллакай гузаштааст.

Албатта, хитоби мо ба муаллифони чунин тухматбофиро ва игвономаҳо дар сомонҳои бемори онҳо нестанд. Ва ҳеҷ интизор ҳам нестем, ки онҳо аз гуфтаҳои мо сари ақл оянду ислоҳ шаванд. Чунки интизори ислоҳ шудан аз онҳо ба яқин “аз сифла найли макрамаи уммед доштан” аст.

Аммо хитоби мо ба пайравони раҳгумзадаи онҳост, ки аз ин беш фиреби ин гурӯҳро нахӯранд. Ва низ хитоб ба ҳонандагони сомонҳои онҳо, махсусан қорбарони шабакаҳои иҷтимоӣ дар кишвар ва берун аз он аст, ки ҳушёр бошанд ва тахти таъсири равоии ҳамлаҳои таблиғотӣ, игвоангезона ва маъюскунандаи онҳо қарор нагиранд.

Мо на мансабдори ҳукуматем ва на аз он намоёндагӣ мекунем, балки ҳудамон ҳам дар бисёр маврид интиқодхое аз баъзе амалқардҳои он дорем. Аммо имрӯз рӯзи набард аст. Набард бо душмани башарият, бо КОВИД-19. Дар рӯзи набард қамтарин ихтилоф дар сафи размандагон бештарин осебро ба онҳо мерасонад. Рӯзи набард рӯзи нангу номус ва ҳифзи ному шаън аст, на рӯзи гилаву озор, шикваву ноз ва ё сӯиистифодаҳои сиёсӣ таблиғотӣ. Ҳамин аст, ки дар замони ҷанг қонунҳои даврони осоишта бекор мешаванду қонуни махсуси замони ҷанг ва трибуналҳо вориди амал мешаванд. Дар доираи ин гуна қонунҳо, на танҳо сарпечӣ аз набард ё ҳалалрасонӣ ба ҷараёни он, балки нишон додани андак сустиродагӣ ва ё паҳн кардани эҳсоси нобоварӣ ба ғалаба, бо саҳттарин ҷораҳо муҷозот мешавад.

Имрӯз ҳам ҷанги эълоннашуда барои махви қоронавирус ва наҷоти миллату давлат (на танҳо дар Тоҷикистон, балки дар тамоми дунё) ҷараён дорад ва қасонеро, ки аз пушти сангар истода ҳанҷар мезананд ва игвогарӣ мекунанд, аввал Худо ва баъд вичдонҳои бедори ин миллати шариф муҷозот хоҳад қард.

Агар ба амалкарди ҳукумат дар ду-се мохи охир аз рӯи инсоф бингарем, дармеебем, ки он барои чунин рӯзҳо то ҳадди тавони худ омодагӣ гирифта буд. Зеро ҳама медонистем, ки дер ё зуд коронавирус ба кишвари мо низ қадами шуми ҳудро мегузорад. Аммо агар имрӯз мебинем, ки дар пешгирӣ ва маҳори он камбудихое вучуд доранд, ин бештар нишонаи шиддати ҳуди бухрон ва то як муддати муайян пешгиринашаванда будани он аст, на ин, ки нишонаи “беварномагии ҳукумати Тоҷикистон” (чунонки игвогарон иддао мекунанд). Агар чунин нест, пас чаро беварноматарин ҳукуматҳо ва муктадиртарин иқтисодҳои олам дар баробари лашкари коронавирус ноком монданд?

Яке аз қорҳои ҳуби Ҳукумати Тоҷикистон ин буд, ки аз огози пайдоиши коронавирус дар баъзе аз кишварҳои минтақа, марзҳои заминиву ҳавоии ҳудро баст ва назорати шадидро барои рафтуомад ба иҷро гузошт. Ҳамаи қасонеро, ки аз ҳориҷ меомаданд (чӣ тоҷикистонӣ ва чӣ ҳориҷӣ) ҳатман ба қарантини қордахрӯза фаро мегирифт. Ин қорҳо сабаб гардиданд, ки вуруди вирус ба кишвари мо ҳудуди ду моҳ ба таъхир афтад. Дар ин муддат ҳам ҳукумат сатҳи омодагии ҳудро болотар бурд, ҳам дӯхтурони мо бо мутолиаи бештар ва пайгирии раванди пахншавии вирус дар дигар кишварҳо ва шеваи барҳурд бо он, таҷрибаҳои дар ин ҳусус ҳосил намуданд ва ҳам мардуми мо бо дидани паёмадҳои беъътӣноӣ нисбат ба коронавирус дар дигар кишварҳо, ҳушёртар ва дар шинохти роҳҳои пешгирӣ огохтар шуданд.

Ин аст, ки мебинем, агар дар дигар кишварҳо водор қардани мардум ба пӯшидани никоб, истифодаи дастқаш ва парҳез аз таҷаммӯъ яке аз мушқилтарин бахшҳои мубориза бо коронавирус бошад (дар баъзе кишварҳо барои ин одамонро дар кӯчаҳо мезаданд, қарима меқарданд ва ҳатто баҳабс мегирифтанд), дар Тоҷикистон баробари эълони пайдошудани коронавирус, мардум ба сурати ҳудҷӯш ва огоҳона қариояи таъсияҳои тиббӣ ва фосолагириҳои иҷтимоӣ рӯ оварданд ва кишвари мо аз ин назар аллақай қанд қадам пеш аст.

Бале, қамбудихо ҳастанд. Аммо онҳоро ҳуди мо бояд барқараф созем, зеро тамоми кишварҳо имрӯзҳо машғули ҳалли мушқилои ҳудашон ҳастанд. Дар ин рӯзҳои сарнавиштсоз шартӣ инсоният, ойини қавонмардӣ ва гузашта аз он, омили асосии ҳифзи ҳаёти ҳуд ва наздиқонамон он аст, ки ҳар қадомамон дар доираи имқоният ва салоҳияти ҳуд барои маҳор қардани вирусӣ қорона талош намоем ва агар қоре қарда наметавонем, ақаллан ба ин раванд ҳалал нарасонем. Ва ба гуфтаи Шайх Аттор амал намоем, ки “қуввати неқӣ надорӣ, бад макун”.

Дар шароити қунунӣ ваҳдат миёни давлат ва мардум ва иҷрои дақиқи барномаҳои ҳукумат дар мубориза бо коронавирус шартӣ асосии пирӯзӣ аст. Гузашта аз ин, агар

зистан меҳохем (ки меҳохем), ягона роҳ хамин аст. Гираву озору танкиду танбехро
мемонем барои баъд.

Пас, хама бо хам рӯхияро кавӣ дорем, аз душмани ноаён натарсем, якчо бо ҳукумат барои
пешгирии ин вирус бо барномаи хос амал намоем, тавсияҳои тиббиро иҷро кунем, аз
имконоти мавҷуда истифода барем, духтуронамонро пуштибонии моддию маънавӣ
кунем, ба ниёзмандон дар ин рӯзҳои душвор (аммо даргузар) дастӣ мадад дароз намоем
ва муҳимтар аз хама, тарсу яъсу ноумедиро ба худ роҳ надихем. Ва мо хатман пирӯз
мешавем!

Кароматулло ОЛИМОВ,
академик

Рустам ХАЙДАРОВ,
доктори илмҳои фалсафа

-
-
-
-
-
-
-